

Over alle grenzen

(Inzending wedstrijd De Grens – Schrijven online. Opdracht n.a.v. recente vluchtelingenstroom, maximaal 500 woorden)

Ik blijf in de deuropening staan en scan de sporthal, van links naar rechts. Hij staat redelijk vooraan, bij een groepje mannen. Glimlacht als hij me ziet. 'Come,' mime ik. Hij kijkt me vragend aan. Ik kijk snel om me heen en geef dan een kort knikje richting de deur. Als hij zich losmaakt van het groepje en naar me toe komt, loop ik de sporthal weer uit. Ik kijk over mijn schouder en zie dat hij me volgt. Naar buiten loop ik, langs groepjes pratende mannen, gesluisde vrouwen en spelende kinderen. Ik sla de hoek om, loop de drukte uit. Hoor de voetstappen achter me en schiet een gangetje in. Daar sta ik stil. Als hij tegenover me staat, doe ik mijn tas open en haal er een XXL zak Lays paprika chips uit. Zijn hele gezicht klaart op.

'You remember!' roept hij uit, terwijl hij de zak ruw openscheurt en begint te eten. Ik glimlach en kijk toe. Hoe hij eet. Hoe hij opgaat in die zak chips. Hoe hij verandert in een gewone jongen van zeventien. Hoe hij even lijkt te vergeten. Ineens vouwt hij de krakende zak dicht en kijkt hij om zich heen. Dan gaat hij op zijn tenen staan en legt de zak chips in de dakgoot van het schuurtje waar ik tegenaan sta.

'This I keep,' zegt hij, 'for later.'

Ik wijs lachend op zijn mond. 'Orange.' Met de rug van zijn hand veegt hij de paprikakruiden over zijn wang. Dan kijkt hij me aan, zijn donkere ogen houden mijn blik vast.

'Come,' besluit ik ter plekke en ik loop terug naar de straat. Ik kijk snel naar links en naar rechts en trek hem dan achter me aan, nog een hoek om, de volgende straat door. Ik loop naar mijn voordeur en doe die open. Gebaar hem naar binnen te gaan. Hij aarzelt, kijkt me aan en ik knik hem bemoedigend toe.

'Illegal,' fluistert hij.

'I know,' fluister ik terug en ik duw hem naar binnen.

Hij staat verloren in mijn woonkamer. Ik wijs hem op de bank. 'Sit,' zeg ik en hij loopt naar de bank. Daar aarzelt hij weer. Ik geef hem een zacht zetje, met een plof landt hij op de zachte kussens. Hij kijkt me onzeker aan, zijn ogen schieten onrustig door de kamer. Van het tafeltje naast de bank pakt hij een ingelijste foto. 'My son,' zeg ik. 'Sixteen.'

Dan duw ik de controller in zijn hand en zet ik de Playstation aan. Ik pak het doosje van FIFA16 en houd het omhoog. 'You like?'

De onrust verdwijnt op slag als zijn grote glimlach weer doorbreekt. Zijn hele bovenlijf schudt mee als hij beamend knikt. Ik stop het schijfje in de Playstation, steek mijn duim naar hem op, loop de keuken in en schenk twee glazen cola in.